



Arrest

nr. 113 946 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U zou uw hele leven in het dorp Kalai Ziudin in het district Baraki Barak van de provincie Logar (Afghanistan) gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen kreeg u kort voor uw vertrek uit Afghanistan problemen met de taliban. Het begon met een verbale aanvaring tussen de nieuwe mullah in uw dorp enerzijds en u en 3 vrienden anderzijds. Mullah Sayed Ahmad noemde jullie vrouwen, omdat jullie niet deelnamen aan de jihad. Toen u hem antwoordde dat uw familie onderhouden een grotere jihad was, werd de mullah boos.

Ongeveer een week later was u met uw vrouw en kinderen 's avonds op de terugweg van het ziekenhuis in het districtscentrum naar uw dorp. Onderweg werd u tegengehouden door taliban. Ze sloegen u en wilden u met hen meenemen. Gezien de aanwezigheid van uw vrouw en kinderen besloten de taliban u echter te laten gaan. Ze zeiden dat ze nog wel in de toekomst met u zouden praten. Na dit incident bleef u 2 dagen thuis. U vertelde uw vrienden in die periode wat u was overkomen.

Toen één van uw vrienden zei dat de mullah op donderdagavond zou preken, besloot u met hem te gaan luisteren. Aangezien het een kleine moskee was, bleven jullie buiten luisteren via de luidspreker die in een boom bevestigd was. In zijn preek sprak de mullah zich uit tegen de Afghaanse autoriteiten en riep hij op om deel te nemen aan de jihad. Omdat u dit niet langer kon horen en tegelijkertijd nog uit kwaadheid om hetgeen u kort daarvoor was aangedaan door de taliban, saboteerde u samen met uw vriend Mohamad Gul de luidspreker van de moskee tijdens de preek.

U ging er van uit dat niemand jullie gezien had en ging de volgende dag dan ook gewoon naar uw winkel in het districtscentrum. 's Avonds op uw weg terug naar huis werd u opgebeld door uw familie. Ze waarschuwden u niet naar huis te komen, omdat de mullah met de taliban naar u op zoek was. Uw vriend Mohamad Gul was thuis door de taliban gearresteerd en vervolgens waren ze ook naar u op zoek. U ging toen maar naar het huis van uw tante langs vaderszijde in het dorp Oni Saydan (Baraki Barak district), waar u een nacht verbleef. De volgende dag vertrok u naar het huis van de schoonvader van uw neef, waar u 9 tot 10 dagen verbleef. In die periode regelde u uw vertrek uit Afghanistan. Uw vriend Mohamad Gul werd een aantal dagen na zijn arrestatie vermoord teruggevonden in de woestijn. U verliet het land omstreeks het eind van de maand qaus of het begin van de maand jadi in 1390 (komt ongeveer overeen met de periode december tot halweg januari 2012 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)). U reisde op illegale wijze naar België waar u op 11 jauza 1391 (31 mei 2012 volgens de GK) toe zou komen, waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara; het originele huurcontract van uw winkel in het districtscentrum; een foto van uw kinderen; het verzendingsbewijs waarmee deze documenten u werden toegezonden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw handelingen die aan de basis lagen van uw problemen in Afghanistan geenszins aannemelijk heeft kunnen maken, gezien de algemene context die u schetste van uw dorp van herkomst en haar inwoners. Zo verklaarde u dat er sinds kort een nieuwe mullah was in de plaatselijke moskee, die zich openlijk aan de zijde van de taliban schaarde. Dit bleek onder meer uit zijn onverbloemde preken in de moskee, waarin hij opriep tegen de Afghaanse autoriteiten en voor deelname aan de jihad (gehoorverslag CGVS, 13 en 5). Hoewel deze nieuwe mullah maar op weinig sympathie kon rekenen van uw dorpsgenoten, genoot hij wel de steun van de dorpsoudsten (gehoorverslag CGVS, 5). Als gevolg hiervan durfde niemand in het dorp zich openlijk tegen de taliban uit te spreken, aangezien dit gelijk staat aan het tekenen van het eigen doodsvonniss (gehoorverslag CGVS, 17).

Ondanks deze algemene vrees onder de inwoners van uw dorp ten aanzien van de taliban en bijgevolg van de nieuwe mullah, is het bijgevolg in het geheel niet geloofwaardig dat u en uw vrienden openlijk de confrontatie met deze persoon zouden aangaan en zelfs bewust zouden opzoeken (gehoorverslag CGVS, 15). Een dergelijke onbezonnen en vooral risicovolle handelwijze kan overigens maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de verantwoordelijkheid die u, in tegenstelling tot uw ongehuwde en kinderloze vrienden, als gezinshoofd daarbovenop nog draagt (gehoorverslag CGVS, 8-9 en 14).

Voorts is het maar weinig aannemelijk dat u er op geen enkel moment bij stilgestaan zou hebben welke mogelijke (negatieve) consequenties een dergelijke stunt voor u zou kunnen betekenen (gehoorverslag CGVS, 16 en 19). Temeer aangezien u nog maar een paar dagen voordien hardhandig door taliban was aangepakt en de malik van het dorp u persoonlijk was komen waarschuwen dat hij u bij eventuele problemen met de taliban niet zou kunnen helpen (gehoorverslag CGVS, 14-15 en 17). Uw bewering de luidspreker van de mullah in een opwelling gesaboteerd te hebben, hierbij uw vrees voor mogelijke consequenties naast u neerlegend, omdat u nog kwaad was door die aanvaring met de taliban en omdat hij naar uw gevoel onzin uitkraamde (gehoorverslag CGVS, 19), maakt uw hele verhaal nog des te bevreemdender. Gezien uw eerdere negatieve ervaring met de taliban kort na een aanvaring met de nieuwe mullah van uw dorp is het immers weinig geloofwaardig dat de herinnering hieraan u net niet tot meer voorzichtigheid zou aansporen ten aanzien van aan de taliban gelinkte personen (gehoorverslag CGVS, 13 en 16). Hoewel u aangeeft de precieze reden niet te kennen

waarom de taliban uw auto stopte, legde u zelf immers de mogelijke link met uw verbale dispuut met de mullah een paar dagen eerder (gehoorverslag CGVS, 14-15).

Daarbij komt nog dat uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen van een dermate vaag en onduidelijk karakter getuigen, dat er ook om die reden maar weinig geloof aan gehecht kan worden. Met betrekking tot het incident waarbij uw auto door de taliban werd tegengehouden, dient vastgesteld te worden dat u niet met zekerheid weet waarom ze u stopten en sloegen. Het verband dat u legt met uw mondelinge aanvaring met de mullah een week eerder berust dan ook louter op een vermoeden van uwentwege (gehoorverslag CGVS, 14 en 15).

Wat betreft de avond dat jullie de luidspreker van de moskee saboteerden, kan eerst en vooral de vraag gesteld worden waarom u die bewuste avond besloot om naar de preek van de mullah te gaan luisteren toen uw vriend u dit voorstelde (gehoorverslag CGVS, 13). Temeer aangezien u op de hoogte was van zijn pro-taliban gezindheid en zijn provocerende preken. Een eerder opmerkelijke keuze van uw kant toch wel, aangezien u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u maar 1 keer per jaar naar de moskee ging, en dit in de ramadan maand (gehoorverslag CGVS, 3). Daarnaast hebben we het raden naar hoe de mullah wist dat het uw vriend en u waren die de luidspreker gesaboteerd hadden. U verklaarde immers in de duisternis gehandeld te hebben, waardoor ze jullie niet konden zien. De luidspreker bevond zich bovendien buiten de moskee en niet binnen waar de mullah zijn preek gaf (gehoorverslag CGVS, 18). Hoewel uw vriend amper een paar dagen later vermoord teruggevonden werd, toen u zich met andere woorden nog in Afghanistan bevond, vermeldde u dit feit niet tijdens uw gehoor op DVZ (zie vragenlijst CGVS, p. 3).

Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat u zich voor al deze feiten, meer bepaald de taliban die naar u op zoek kwamen alsook de arrestatie en dood van uw vriend, enkel en alleen baseert op hetgeen uw familieleden u hierover vertelden, aangezien u zich op dat moment niet meer in het dorp bevond (gehoorverslag CGVS, 14). Ondanks uw ondoordachte daden zouden zij sinds uw vertrek trouwens geen problemen meer gehad hebben. Hoewel de taliban regelmatig nog eens naar u kwam vragen, lieten ze uw familieleden volledig ongemoeid (gehoorverslag CGVS, 19). Echter, als de mullah in uw dorp gerespecteerd wordt door de dorpsoudsten, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS, 5 en 17), is het toch eerder opmerkelijk dat deze feiten zelfs op sociaal- en dorpsniveau geen enkele consequentie hadden voor uw familieleden die er achterbleven.

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan het door u aangehaalde probleem, quod non, dan nog rijst de vraag waarom u geen enkele poging ondernam om tot een bemiddelde oplossing te komen voor dit geschil (gehoorverslag CGVS, 20). Zoals u verklaarde heeft u immers een familie om voor te zorgen en onderhielden de dorpsoudsten van uw dorp goede banden met deze nieuwe mullah, waardoor het vreemd is dat u op zijn minst niet getracht heeft tot een vreedzame oplossing te komen waardoor u alsnog verder in uw dorp kon blijven wonen om voor het onderhoud van uw gezin in te staan.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u geen enkel document neerlegde om de door u aangehaalde problemen te staven.

De documenten die u wel neerlegde kunnen aan bovenstaande argumentatie niets wijzigen. Uw taskara staat louter uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het huurcontract van uw winkel onderbouwt uw verklaring met betrekking tot uw professionele activiteiten in Afghanistan, maar heeft verder geen enkele invloed op uw asielaanvraag. Hetzelfde geldt voor de foto die u neerlegde van uw kinderen. Het verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken.

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Logar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Logar te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetste doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Voor uw vertrek was uw gezin in het bezit van gronden, een wagen en juwelen. Hoewel de wagen, juwelen en 1 jerib grond verkocht werden om de 15.000 Amerikaanse dollar aan de smokkelaar te betalen (gehoorverslag CGVS, 21), beschikken uw achtergebleven familieleden tegenwoordig nog over voldoende gronden om opbrengsten te verkopen en zodoende in hun onderhoud te voorzien (gehoorverslag CGVS, 10). Er kan in elk geval redelijkerwijs geconcludeerd worden dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken.

Hoewel u ongeschoold bent, spreekt u zowel Pashtou als Dari, aangezien beide landstalen u van thuis uit werden aangeleerd (gehoorverslag CGVS, 3). Deze talenkennis zal de integratie in de (hoofd)stad vergemakkelijken en is bovendien een extra troef op de arbeidsmarkt. Ook op dit laatste vlak beschikt u trouwens over een zekere ervaringsbasis, aangezien u gedurende bijna een jaar een schoenenwinkel uitbaatte in het provinciecentrum Pol e Alam. In dit verband dient overigens aangestipt te worden dat u hierbij de financiële steun kreeg van familieleden, aangezien het startkapitaal voor deze zaak en de goederen allemaal voorzien werden door uw oom. Om deze reden rijst dan ook de vraag waarom uw oom u niet zou kunnen helpen om in een andere stad zoals Kabul een nieuwe zaak op te starten (gehoorverslag CGVS, 10 en 11-12). Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent om elders een ander een leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Baraki Barak te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw probleem met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u hen in Kabul zou geviseerd worden (gehoorverslag CGVS, 14). Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel

48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte van motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien *(i)* het niet aannemelijk is dat verzoeker openlijk de confrontatie zou zoeken met de radicale mollah van zijn dorp, gezien deze de steun genoot van de dorpsoudsten en de taliban, *(ii)* het niet aannemelijk is dat verzoekers eerdere negatieve ervaring hem niet tot meer voorzichtigheid zou aanmanen, *(iii)* verzoekers relaas betreffende het saboteren van een luidspreker van de moskee vage en onduidelijke elementen bevat en *(iv)* verzoeker geen enkele poging ondernam om via bemiddeling het conflict te ontmijnen, *(v)* verzoekers familie geen problemen meer ondervond na diens vertrek, *(vi)* verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zijn vriend door de taliban zou zijn vermoord en *(vii)* verzoeker over een vestigingsalternatief in Kabul kan beschikken. Deze motieven vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en stelt dat het van antwoord dienen van de mollah moet worden gekwalificeerd als een verbale verdediging eerder dan een openlijke aanval, terwijl het saboteren van de luidspreker in het grootste geheim gebeurde. Verzoeker acht het niet onlogisch dat hij naar de preek van de mollah ging luisteren, gezien het in het dorp als een morele verplichting werd beschouwd om te gaan luisteren naar de nieuwe mollah. Hulp halen via bemiddeling zou onmogelijk zijn gezien de mollah alle anti-taliban-elementen uit het dorp uit de weg geruimd wenst te zien. De mollah legt de schuld voor het saboteren van de luidspreker uitsluitend bij verzoeker en bijgevolg niet bij zijn echtgenote en minderjarige kinderen.

Verzoekers verweer kan niet overtuigen. Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het aanreiken van ongefundeerde *post factum* verklaringen daaromtrent, doch onderneemt geen enkele poging om de concrete feitelijke vaststellingen waarop de motieven van de bestreden beslissing zijn gestoeld te ontkrachten met objectieve argumenten. Zo kon de commissaris-generaal terecht concluderen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zichzelf vrijwillig in de problemen bracht door verbaal in aanvaring te komen met de mollah en uit rancune de luidspreker van de moskee te saboteren, en dit niet in het minst omwille van de verantwoordelijkheden die verzoeker droeg als familievader en zaakvoerder. Verzoekers stelling dat de sabotagedaad in het geheim gebeurde doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De Raad stelt verder vast dat verzoeker er verder niet in slaagt om een aannemelijke antwoord te geven op de vraag waarom hij op die bewuste avond - heel uitzonderlijk - wel naar de preek ging luisteren, terwijl hij eerder al had verklaard niet akkoord te gaan met de inhoud van de preken van de mollah en in principe slechts één maal per jaar naar de moskee te gaan en dit tijdens de ramadan maand (gehoorverslag p. 3 en p. 5). Verzoekers stelling dat hij hiertoe was verplicht omdat niet gaan gelijk zou staan met het opgelegd krijgen van straffen door de mollah, blijkt niet uit het gehoorverslag en is daarom loos en *post factum*. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om een zinnige verklaring aan te reiken voor de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord had gerept over de moord op zijn vriend. Deze vaststellingen betreffen de directe aanleiding voor en gevolgen van de beweerde problemen van verzoeker en raken aldus de kern van het asielrelaas.

De in de bestreden beslissing opgesomde vaagheden, inconsistenties en niet aannemelijke elementen in het relaas vinden allen steun in het gehoorverslag en worden door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele landeninformatie die de verwerende partij op 29 oktober 2013 in een aanvullende nota overmaakte blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en er aldaar actueel geen willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Nu verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk blijkt te zijn om naar Europa te reizen en er zich in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen en daarenboven niet uit een onbemiddelde familie komt kon de commissaris-generaal met recht besluiten dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Verzoeker brengt hiertegen in dat de taliban hem ook zullen achtervolgen in Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vermag dit evenwel geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie. Verzoeker wijst nog op de algemene situatie van onveiligheid in Afghanistan, waarvoor hij verwijst naar het jaarrapport Afghanistan 2013 van Amnesty International. Ook dit vermag geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Kabul doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER